INFORMATIEBLAD

Priesterbroederschap St. Pius X

nr. 30 mei 1985

omroep brabant

Wat is Uw belangrijkste taak ?

Naar aanleiding van het bezoek van Mgr.Lefebvre aan Nederland had Omroep Brabant een interview over de Priesterbroederschap en de vestiging ervan in Gerwen. De interviewer was de heer André van Dongen. Het interview werd uitgezonden op dinsdag 19 maart j.l.

Afgelopen zaterdag werd in de kerk van de Priesterbroederschap, de oude Clemenskerk te Gerwen, een plechtige heilige Mis opgedragen door de stichter van de Broederschap, de Franse bisschop Lefebvre. Hij kwam naar Gerwen om het Heilig Vormsel toe te dienen aan twaalf jonge mensen tussen de twaalf en vijf en twintig jaar. Zo'n tweehonderd gelovigen uit Nederland, België, Duitsland en Frankrijk woonden die dienst bij, een dienst, die helemaal volgens de traditionele Rooms-Katholieke ritus van vóór het Tweede Vaticaans Concilie werd gevierd. Ruim een half jaar geleden vestigden zich in een huis vlak bij die kerk, nu priorij genoemd, de jonge priesters Roland de Merode en Otto Natterer.
Pater De Merode, wat wil die Priesterbroederschap Pius X eigenlijk precies?

De Priesterbroederschap is speciaal gesticht om bij jonge mensen priesterroepingen te wekken, en hun een opleiding te geven in onze seminaries. We hebben in de Broederschap vier seminaries, een in Duitsland, een in Zwitserland, een in Noord-Amerika en een in Zuid-Amerika(Argentinië). Daar worden de kandidaten opgeleid volgens de traditionele leer van de Kerk, met de filosofie en de theologie van de Heilige Thomas van Aquino. Die priesters worden dan in priorijen of scholen geplaatst, of in andere huizen, retraitehuizen bijvoorbeeld, voor mensen die een retraite willen volgen, - om daar dan hun priestertaak te volbrengen.

U weet, pater De Merode, dat er voordat de Priesterbroederschap zich hier in Gerwen vestigde, nogal wat commotie is ontstaan: Waarom komen ze hier naar toe? Er is toen door een geestelijke hier in de buurt gezegd: »Als de Priesterbroederschap er is, zal dat tweedracht, verdeeldheid zaaien, met name hier in Gerwen en Nuenen«. Merkt U daar nu na dat halfjaar, na die zeven maanden iets van?

Ik moet zeggen, dat, over het geheel genomen, ik gemerkt heb, dat er moeilijkheden zijn geweest. Maar ik vind, dat het in de relaties met de inwoners hier van Gerwen heel goed gaat. Integendeel, wij hebben een heel goede verhouding met de mensen. Als er activiteiten waren rond de kerk, bijv. een markt of een kermis, dan konden we ons er heel gemakkelijk naar richten. Er zijn geen problemen geweest. En van de andere kant, als er een optocht was voor carnaval of van het muziekkorps, dan hielden ze altijd rekening met onze diensten. En verder gaan we zo door. Neen, ik vind, dat het heel behoorlijk is gegaan en heel goed.

Wat merkt U, pater Natterer, van de belangstelling voor Uw werk hier, en dan bedoel ik met name de heilige Mis op zondag, de heilige Mis door de week, het rozenkransgebed.

Wij hebben naast de vaste kerkgangers (die regelmatig komen) toch altijd een groot aantal nieuwsgierigen, of mensen die een keertje komen kijken. Dat is toch een teken, dat er veel mensen belangstelling hebben, ook al komen ze maar één keer om te kijken. Het is niet zo, dat het hier een vaste, bepaalde parochie is: bijna altijd bestaat de helft of een derde uit nieuwe gezichten. Dat is toch een teken van belangstelling, en er wordt ook hier in het dorp en in de omgeving over de priorij gesproken. Natuurlijk: ook de mensen die hier naar de kerk komen, spreken met hun kennissen, zo gaat dat. En dat horen wij dan weer. Er is dus sprake van een behoorlijke belangstelling hier.

Wat beschouwt U nu, pater De Merode, als Uw belangrijkste taak hier in Gerwen? U werkt hier met zijn tweeën. Is het niet een beetje werken in de diaspora?

De bedoeling van een nederzetting van de Priesterbroederschap is natuurlijk om in de verstrooiing te werken. Onze taak is niet alleen maar beperkt tot een dorp, of zoals vroeger bijvoorbeeld een parochie. Ons werk wordt ook verspreid door ons Informatieblad over heel Nederland, voor al degenen, die belangstelling hebben voor de Traditie. En door het werk van onze retraite brengen wij mensen van overal bij elkaar, van hier uit de streek, maar ook van elders.

Is het nu in Uw ogen zo, dat het pas weer goed is binnen de Rooms-Katholieke Kerk, als men is teruggekeerd naar de traditionele leer, zoals Mgr.Lefebvre die voorstaat?

Het gaat er niet om, om de klok achteruit te zetten. Daar gaat het niet om. Maar wij zouden in minder grote verwarring raken -zoals we nu zien- , indien we de traditionele leer van de Kerk, dus de leer van Christus, herwaardeerden, verdiepten, terwijl men tegenwoordig allerlei oplossingen zoekt, die eigenlijk gericht zijn op het tijdelijk en wereldlijk welzijn, en die niet meer zoveel gericht zijn op een persoonlijke bekering en een persoonlijk antwoord op ons doel, ons einddoel..

Pater De Merode, de maatschappij verandert, we leven nu in 1985 met heel zijn eigen problematiek, met mensen die maatschappelijk soms uit de boot vallen. We hebben ook de protesten gezien tegen de benoeming van Mgr.Ter Schure tot bisschop van het bisdom Den Bosch: hij zou namelijk niet openstaan voor bepaalde groeperingen in de maatschappij. Voor wie staat Uw kerk open?

Als ik zo mag antwoorden: wij zijn een kerkelijke instelling, een kerkelijke gemeenschap. De kerk is katholiek, en katholiek betekent universeel. Dus wij staan open voor iedereen. Maar omdat het over het geloof gaat, iets, dat ons gegeven is, moet de mens zich daaraan onderwerpen. Immers het gaat om een bovennatuurlijke openbaring, waar de Kerk over moet waken. Die openbaring heeft ze gekregen van Jesus Christus: die moet de Kerk bewaren en verkondigen.

Zou U aan mensen, die bij U naar de Heilige Mis komen, en waarvan U weet, dat ze bijvoorbeeld ongehuwd samenwonen, de Sacramenten toedienen, — mag U dat?

In geen geval mag een priester de Communie uitreiken aan iemand, die in openbare schande leeft.

Althans, zo ziet U dat.

Ja, inderdaad. Er zijn bepaalde gevallen waar het duidelijk is, - dus het ongehuwd samenleven, en homofielen die ermee te koop lopen.

Pater De Merode, we hadden het over die veranderde samenleving. Je ziet op een gegeven moment in de jaren zestig dat de Rooms-Katholieke kerken leeglopen. Er zijn mensen die niet meer naar de kerk gaan, er worden kerken gesloten. Er blijkt niet zoveel belangstelling meer te bestaan voor die traditionele Rooms-Katholieke Kerk. Ziet U nu toch een grote taak voor U weggelegd? We hebben het al eerder over gehad, maar U bent hier met zijn tweeën in Gerwen bezig voor een heel groot gebied. Hoe ziet U Uw toekomst hier in Nederland?

U spreekt over kerken, die gesloten worden, die gesloopt worden, en kerken, die leegraken. Daarom zijn we juist hier.

U bent ook traditioneel, en daar kwam men juist tegen in verzet.

Ja, maar die feiten zijn er gekomen sedert de jaren zestig en die zijn gewoonweg het gevolg van de conciliaire vernieuwingen. Trouwens kardinaal Ratzinger zegt het zelf: In plaats van een vooruitgang moeten we vaststellen, dat we in een proces van verval zijn gekomen. En een van de grote punten, die de gelovigen zeer aangaan, zijn de veranderingen in de liturgie. Op de mensen, die bij ons komen -zowel de jeugd als de oudere

mensen- en het gregoriaans weer mogen zingen en horen, maakt het een ontzettend grote indruk. Dat schept eerbied, dat geeft een sfeer van eerbied en van het sacrale, die men in de nieuwe liturgieën zo weinig tegenkomt, of kan voelen.

Nu heeft U het over een punt, de liturgie, die ook door U traditioneel wordt gevierd. Ik kan me voorstellen, dat er mensen zijn, die zich daar thuisvoelen, en die zeggen: Dat is iets wat wij missen. Maar dan kom ik terug op die strenge leer die U aanhangt. Ik kan mij voorstellen, dat de mensen zeggen: Ik voel me wel thuis bij die Priesterbroederschap wat het vieren van de liturgie betreft, wat de uitingsvormen betreft, maar met die strenge leer in deze tijd, in 1985, heb ik moeite.

Ik zie hier wel een verband , omdat juist de Heilige Mis de visie geeft van een offer. Het gaat hier om het Offer van Jesus Christus, en door de genade, door de kracht, die wij van het heilig Misoffer en het Offer van Jesus Christus krijgen, kunnen wij Zijn geboden onderhouden. Ik zie hier een verband: ik kan niet -en dat deed Christus ook niet- van de mensen iets groots, iets moeilijks vragen, zonder hun leiding te geven, zonder hun de genade te geven. Het is zo: als priester ga je de preekstoel op, je vraagt veel, natuurlijk niet iets van jezelf, maar wat je hebt gevonden in het Evangelie en in het kerkelijk leergezag. Daarna ga je naar beneden, naar de biechtstoel, om de mensen de absolutie te geven, of je gaat naar het altaar om God te bidden voor de mensen, voor hun zwakheden, en aan het einde van de Mis ga je het altaar weer af, naar de kommuniebank, en je reikt aan de mensen het Lichaam van Jesus Christus uit, zodat ze gevoed zijn met deze bovennatuu rlijke genade. Dat moeten we zien als een geheel. Het gaat hier om een bovennatuurlijke werkelijkheid, om bovennatuurlijke eisen en dan ook om bovennatuurlijke hulpmiddelen.

Hoor ik uit Uw woorden, pater Natterer, dat er in de huidige Rooms-Katholieke Kerk eigenlijk te weinig leiding wordt gegeven aan de gelovigen, - dat ze te weinig gestuurd worden, dat ze te weinig gesteund worden?

Dat wel, maar ik zie van de andere kant een sterke leiding, een leiding van woordvoerders, die het voor het zeggen hebben in de parochies. Het is niet zo, dat we van een echte democratie in de Kerk kunnen spreken. Het is er meer een, waarin woordvoerders de moderne ideeën brengen, het voor het zeggen hebben, tegen wie zelfs pastoors niet meer durven in te gaan. Ja, zelfs bisschoppen hebben geen moed meer om in te gaan tegen hun professoren, professoren in de theologie. Het is een teken aan de wand, dat hier juist theologen en de zogenaamde theologische woordvoerders het voor het zeggen hebben, en niet meer de bisschop, episkopos, dat is iemand die waakt. Hij moet eigenlijk waken over zijn kud de, en dat doen of deden de bisschoppen de afgelopen jaren niet meer, en ook niet de pastoors. Ze waren zeer afhankelijk van de publieke opinie, waar deze woordvoerders hun stempel op hadden gezet, of het nu theologen waren of pastorale werkers.

Pater De Merode, je hoort wel eens Rooms-Katholieken, die zeggen : Binnen de huidige Rooms-Katholieke Kerk hebben we te weinig houvast, want er zijn zoveel meningen, zoveel stromingen, zoveel verschillende uitingsvormen. We weten niet meer, waar we aan toe zijn.

gezicht op de St.-Clemenspriorij

Kunt U de Rooms-Katholieken wel houvast geven?

Ja, wij kun nen dat inderdaad, niet door onszelf , niet door onze eigen kracht. Het is juist de kracht van een priester, dat hij de Leer van Christus en de Leer van de Kerk moet verkondigen. Met behulp van deze Leer moet hij de mensen begeleiden en hun problemen trachten op te lossen.

Ik denk, dat de priesters binnen de reguliere Rooms-Katholieke Kerk dat ook van zichzelf vinden, dat zij dat doen: het verkondigen van het Geloof.

Maar neem bijvoorbeeld het probleem van de Biecht. Hoe wordt dat hier in Nederland gedaan? Ik ken ook de problemen daaromtrent in België en in andere landen, maar laten we het houden bij Nederland. Wat wordt er met de Biecht gedaan? De paus heeft nog onlangs gewezen op het belang van de persoonlijke biecht. Want het gaat om een sacrament. En als dat nu een boeteviering wordt, wat hebben de mensen daaraan? Niet veel. Heel weinig. Want dat is niet meer een persoonlijke belijdenis van de zonden, en de priester zal geen persoonlijke raad meer geven. De

tijdens de toediening van het H.Vormsel in Gerwen: v.r.n.l.: p.R.de Merode, Mgr.Lefebvre, p.O.Natterer

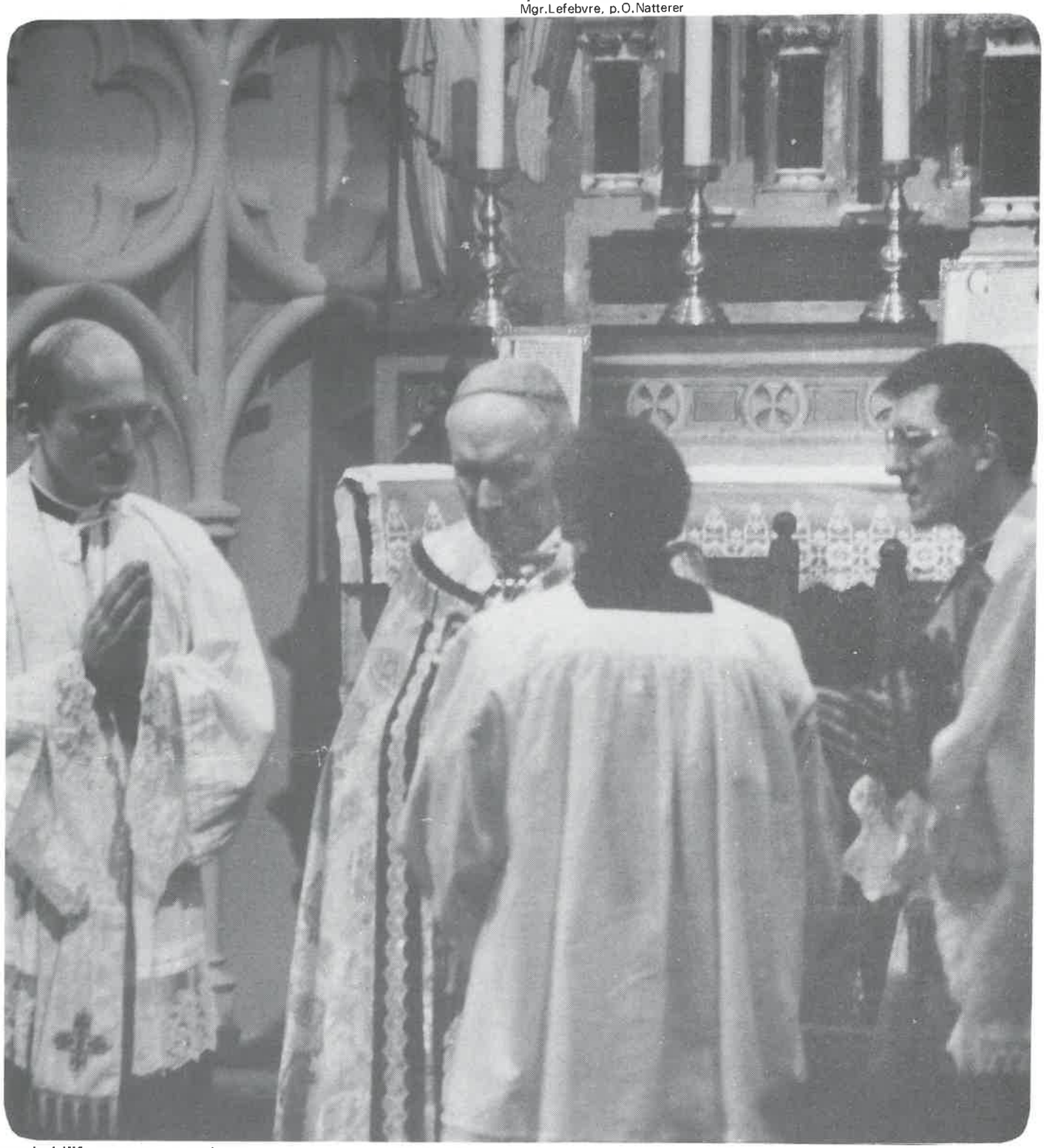

zonde blijft eerst en vooral een persoonlijke daad. Het is niet een daad van de gemeenschap , die gemeenschappelijk kan vergeven worden.

Ik moet eigenlijk concluderen, pater Natterer, dat U met Uw instelling, met Uw gedachten, zich wel echt thuis moet voelen bij de denkbeelden van onze huidige paus, Johannes Paulus II.

Nu, wij moeten wel zien, dat juist Johannes Paulus II denkt volgens de beginselen van het Tweede Vaticaans Concilie. Hij was toen zelfs een woordvoerder, die bijvoorbeeld voor een dialoog met de wereld was: dat de Kerk met de wereld niet meer spreekt vanaf een hoge troon, maar als iemand die gelijkwaardig is. Wij zien het vooral, -en dat heeft hij nog steeds- door de oecumene, die hij propageert.

Dat vindt U eigenlijk maar een naar woord, oecumene ...

U moet natuurlijk een verschil maken tussen de oecumene, zoals we die vandaag beleven, en de oecumene, zoals die vroeger werd begrepen, opgevat. Er bestaat natuurlijk een diepgaand verschil: Vroeger werd met oecume ne bedoeld de algemeenheid van alle katholieke Kerken, van alle bisschoppen, over de gehele wereld: men sprak van een Oecumenisch Concilie. Maar vandaag heeft het de betekenis, dat de andere confessionele groeperingen die zich net zo op Christus beroepen, hetzelfde, of bijna hetzelfde recht toegestaan wordt als aan de katholieke Kerk.

En dat kan volgens U niet?

Wel, dat is een van de grondslagen van de katholieke Kerk, dat zij juist de voortzetting is van de door Christus gestichte Kerk.

De zin uit de Geloofsbelijdenis »et unam sanctam catholicam«»ik geloof in de ene, heilige Rooms-Katholieke Kerk« is voor U van wezenlijk belang?

Ik denk niet , dat we die uit de Geloofsbelijdenis kunnen weghalen. Neen, dat is toch een belangrijke geloofswaarheid, omdat de Kerk juist gesticht is om het werk, het verlossingswerk van Christus voort te zetten, overal en door alle tijden. Het is dus daarom meteen een belangrijk punt van ons katholiek geloof.

* * *

ZOEKT EERST HET RIJK GODS EN ZIJN GERECHTIGHEID, EN DIT ALLES ZAL U ALS TOEGIFT GESCHONKEN WORDEN (Mt.6,33).

Hoe waar die woorden zijn moet in het oog springen: wie volgens Gods wil leeft, vermijdt uitspattingen, volbrengt ijverig zijn dagelijkse taak, is rechtvaardig tegenover de medemens, brengt vrede waar hij verschijnt en verspreidt om zich heen een sfeer van rust, vertrouwen en zekerheid. Zo iemand krijgt als toegift de zegen van het aardse welzijn. We kunnen er in onze omgeving, zelfs nog in deze onverschillige tijd, voorbeelden van zien. En dat geldt niet alleen voor individuen, maar ook voor gezinnen en grotere verbanden, tot de staten toe. Gezinnen waarin God oprecht gediend wordt (maar schijn bedriegt wel eens!) kennen meestal ook aards welvaren, en de kinderen, aan hun ouders gehecht, volgen doorgaans hun voorbeeld. Staten die Gods wetten eerbiedigen (helaas, waar zijn ze gebleven?) kennen voorspoed. Het Portugal van Salazar was er een voorbeeld van. Ook ons land, tot ongeveer het midden van deze eeuw. Maar hoeveel ellende is er nu onder ons gekomen en dreigt er in de toekomst, sinds de wetten van God hier praktisch genegeerd worden!

Daar het inachtnemen van Gods wet gewoonlijk ook welvaart brengt, is men het verband daartussen puur mechanistisch gaan zien. Men ging zeggen: Leef volgens de Tien Geboden en het zal je materieel goed gaan. Gods geboden worden dan niet meer gevolgd om God te dienen, maar opportunistisch om er aards profijt van te trekken. Uit die opvatting is het spreekwoord ontstaan: »Eerlijk duurt het langst«, wat een ondeugend iemand deed zeggen: «Maar oneerlijkheid ook wel eens». Zo ontstond ook de zegswijze: Onderhoud de geboden, opdat het je goed gaat op aarde. - Maar dat heeft Christus ons niet voorgehouden! Hij zei: «Als ge het leven wilt binnengaan, onderhoud de geboden»(Mt.19,17) en «Als ge Mij liefhebt, zult ge de geboden onderhouden»(Joh.14,15).

Mogen we dan niet hopen er door het onderhouden van de geboden niet alleen godsdienstig, maar ook materieel op vooruit te gaan? Gerust, mits het dienen van God het eerste motief blijft. Want het kan wel eens voorkomen (het komt zelfs vaak voor!) dat het onderhouden van de geboden geen aards geluk, maar aards ongeluk brengt. Talrijke heiligen hebben om hun trouw aan Gods geboden de marteldood ondergaan. Velen moeten op dit ogenblik om die trouw groot verdriet lijden. De voorbeelden liggen voor het oprapen: de verpleegster of verpleger die weigert om mee te werken aan tegennatuurlijke ingrepen worden ontslagen of weggepest, - de leerkracht die het geloof trouw wil verkondigen wordt aangevallen of niet benoemd, - de vrouw die ondanks het slechte gedrag van haar man de huwelijksband niet wil verbreken, heeft veel te lijden, - de pastoor die zijn parochianen Gods wil ondub belzinnig en beslist voorhoudt, wordt gemeden. Daarom zijn er zo weinig beginselvaste medici en dito geestelijke herders overgebleven.

Wie Gods wil uit liefde voor God onderhoudt, zoals Christus eist, neemt het daarmee samenhangende aardse welvaren als toegift, niet als hoofddoel. Als dat aardse welzijn uitblijft, dan is zo iemand niet uit het veld geslagen en zal hij alle verdriet en tegenslag met gelovig geduld dragen. Maar wie Gods geboden slechts opportunistisch, ten eigen bate onderhoudt, die wordt opstandig, als materieel succes uitblijft. Ook zal hij, als overtreding van Gods wet aardse verlichting brengt, niet aarzelen om zijn baadje te keren.

Wij mogen niet te gauw menen, dat zulk gedrag alleen maar voor de ander geldt. Wij moeten ons eigen geweten onderzoeken en ons afvragen, of wij zelf wel buiten schot blijven! Want «wie zijn kruis niet opneemt en Mij niet volgt, is Mij niet waardig. Wie zijn leven vindt (d.w.z. alleen maar het aardse zoekt) zal het verliezen, - en wie terwille van Mij zijn leven verliest, zal het vinden(Mt.10, 38-39).
Hoeveel profiteurs lopen er in Gods tuin wel rond?

In het verleden, voor de grote ramp van Vaticanum II, toen de Kerk nog zo groots en machtig scheen, was er bij veel katholieken al een voelbare neiging om het geloof vooral als dienares van de belangen in deze wereld in te zetten. Een voorbeeld:
De ouderen onder ons, die de ware sensus catholicus (in alles eerst de belangen van God) bewaard hebben, weten dat de glans van de machtige katholieke vakverenigingen vaak maar klatergoud-glans was. Veel leden daarvan zagen in het katholiek blazoen minder een symbool van hun gericht-zijn op God dan wel de garantie dat hun sociale rechten onder dat teken even goed werden verdedigd als b.v. bij de socialisten. Maar zodra ze daaraan begonnen te twijfelen, zodra ze van een andere vakvereniging méér materieel voordeel verwachtten, liepen ze over. Vandaar dat de katholieke vakverenigingen zich aan een grote concurrentiedruk blootgesteld voelden. En toen het geloof, na Vaticanum II, nog méér werd aangetast, lieten de katholieke werknemers in Nederland zich helemaal door het socialistische FNV opslokken!

In »Katholieke Stemmen« van maart 1984 schrijft Prof.J.P.M.v.d.Ploeg O.P. in het artikel 'Katholiek Onderwijs':
«Al lang voor de crisis in de Kerk van Nederland ... wisten velen niet wat katholiek zijn in feite betekende. Ik heb persoonlijk de overtuiging dat men zich voor alles als sociale groep voelde, niet als ... deel van Christus' mystiek Lichaam, in wezen een bovennatuurlijke werkelijkheid die een bovennatuurlijke band legt tussen de leden van de groep ... Zo maken we het merkwaardige feit mee dat velen die weinig of geen katholiek geloof meer hebben, zich toch als katholiek beschouwen ... Voor zover men nog van de Kerk wil weten, ziet men haar als een sociale kracht die voor een betere wereld op aarde (cursivering van ons) moet opkomen ... Het eeuwig leven blijft buiten beschouwing».

Pastoor Hans Milch van Hattersheim (Duitsland), de leider van de met de Priesterbroederschap St.Pius X sympathiserende »Actio Spes Unica«, schrijft in een rondzendbrief van 23-12-'84: «De katholieke Kerk heeft niet de opdracht gekregen om te zorgen voor de materiele vooruitgang van de wereld. Er bestaat geen collectieve vooruitgang van de mensheid. De dimensie van de katholieke Kerk is er een die met pogingen om het puur aards bestaan van de mens te verbeteren niets te maken heeft».

Monseigneur Marcel Lefebvre heeft zich tijdens een retraite-conferentie te Barcelona (Un évêque parle I, blz.150) zo uitgedrukt: «Men heeft de prioriteiten voor de priester omgekeerd ... De verkondiging krijgt (bij hem) de eerste plaats vóór het Misoffer en de andere Sacramenten ... Daardoor verliest de verkondiging haar basis, raakt ze de koers kwijt en gaat ze motieven zoeken die de wereld behagen ... ontwikkeling, vooruitgang, bouwen aan een nieuwe wereld ...».

Tenslotte Prof.Georg May, een zeer verdienstelijk priester, die kerkelijk recht doceert te Mainz. In zijn boek »Demokratisierung der Kirche« zegt hij: «Een Kerk die nalaat al haar leden, tenminste in beginsel, tot heldhaftigheid te verplichten, tot een heldhaftigheid die terwille van het eeuwig leven het aardse durft op te offeren, zo'n Kerk heeft geen reden van bestaan. Ze valt ten prooi aan de verachting.

Observator

* * *

U ZEGT AAN DE WERELD VAARWEL

PREEK VAN DE ALGEMEEN OVERSTE PATER FRANZ SCHMIDBERGER

op 4 nov. 1984 in Oberriet, bij de inkleding en professie van onze broeders

links op de voorgrond: p.Franz Schmidberger

In de naam van de Vader en de Zoon en de H.Geest. Amen.

Monseigneur, eerwaarde medebroeders, beminde broeders, postulanten en novicen, beminde zusters en gelovigen, die bijeengekomen bent ter ere van de H.Carolus Borromeus,

In het leven van een christelijke gemeenschap is het altijd een ontroerend en aangrijpend moment, als jonge mensen naar het altaar van God komen om daar het offer van hun leven aan te bieden. De goddelijke Voorzienigheid, die alles bedachtzaam leidt en bestuurt, heeft gewild dat U, beminde broeders, juist op deze 400e sterfdag van de H.Carolus Borromeus in dit huis Uw geloften mag doen of Uw inkleding mag vieren. Dankt de goede God voor de genade die Hij U daardoor geschonken heeft. Dankt Hem dat Hij U heeft uitverkoren! Uw hart moet opgetogen zijn van vreugde, omdat God U van eeuwigheid geroepen heeft, van eeuwigheid het oog op U heeft laten vallen.

Ik richt mij eerst tot U, novicen, die op deze feestdag het ordekleed aanneemt. Door dat kleed aan te trekken onderstreept U dat U de wereld vaarwel zegt. Door dat teken wijst U erop dat God boven de wereld staat. U laat blijken dat de wereld niet om zichzelf bestaat, maar dat er een hoger leven voor ons is weggelegd, dat er blijvende goederen en eeuwige schatten zijn, dat God ons niet voor deze wereld heeft geschapen, maar dat wij eens aan Zijn hart mogen rusten. Wij krijgen maar een korte tijd van strijd en inspanning om onze pelgrimstocht door dit tranendal te volbrengen en zo ons eeuwig vaderland te bereiken.

De wereld van nu heeft dit getuigenis nodig. Ze heeft er dringend behoefte aan want de mens van de twintigste eeuw zit helemaal in het aardse gevangen. Voor hem is er geen bovennatuur en geen genade meer. Hij heeft geen notie meer van de schoonheden en rijkdommen van zijn geloof in de katholieke godsdienst. Hij is zichzelf genoeg. Hij zoekt zichzelf en komt tenslotte tot een houding van zelf-aanbidding en zelfverheerlijking, omdat hij een kleine god meent te zijn en helemaal niet meer denkt aan de eeuwigheid en zijn ware bestemming.

U, beminde broeders, U zegt vandaag aan de wereld vaarwel. U neemt er afscheid van. U gaat de eerste stap doen in het heilig kloosterleven, dat U niets anders schenkt dan de levende navolging van Christus. Heel Uw streven is gericht op de docilitas, het verlangen om te leren. Uw enig verlangen is de gedachten van Christus in Uw hart op te nemen U zoekt Zijn geest, Zijn hart, de getuigenissen die Hij ons heeft nagelaten. Door het geloof tracht U iets te vatten van Zijn mysterie. U wilt niets anders zijn dan een levende navolging van de gekruisigde Jezus. Daar gaan al Uw gedachten en al Uw inspanningen naar uit. Daarom onderwerpt U zich gewillig aan de richtlijnen die Hij door het door Hem ingestelde gezag geeft.

De tweede opgave voor het noviciaat dat U op deze dag begint is de bereidwilligheid. Dankt daarom de goede God dat U ook door Uw koorhemd mag getuigen van de wereld van de bovennatuur en de genade van de heerlijke glans van God. Bewaart dit Uw ordekleed altijd zuiver en onbevlekt.

U, die over enkele ogenblikken Uw eerste geloften gaat afleggen, de geloften van armoede, kuisheid en gehoorzaamheid, U bent een licht dat niet onder,

maar op de korenmaat is gezet om allen in huis licht te verschaffen. U bent de stad op de berg, U lijkt op het zout der aarde. Door Uw kloostergeloften gaat U Christus echt op een bijzondere wijze navolgen. Door de *armoede* verkondigt U de wereld, dat het niet om al maar meer bezit en rijkdom gaat, zoals het de stelregel van tegenwoordig is: «Wie veel heeft, wil altijd meer». Daar niemand zijn naaste nog om godswil wil dienen, hebt U vrijwillig de armoede tot levensgezellin gekozen. U hebt haar tot Uw verwante gemaakt, U bent ermee gehuwd. U bent er één mee, want U weet dat U alleen door armoede aan stoffelijke goederen de geestelijke rijkdommen kunt winnen, de gemeenschap met God en Zijn eeuwig leven. Omwille van die armoede dient U waarlijk onbaatzuchtig. U zoekt geen wereldse eer of roemrijke daden of een hogere positie, neen, U wilt zich van alles ontdoen om zo dichter bij Christus te komen.

Verder legt U de gelofte van *kuisheid* af. Die gelofte verenigt U op volmaakte wijze met Hem, die als de zuivere, heilige en smetteloze offergave onder ons woont. Iedereen weet dat de minnende altijd bij de geliefde wil zijn. Daarom zal Uw kloosterleven gekenmerkt worden door die blijvende geestelijke band, die voortdurende dialoog met het vleesgeworden Woord, de eucharistische Jezus, die op deze dag Uw deel wordt. U wilt bij de Geliefde zijn. Daar wordt U naar toe getrokken. Naar Hem gaan Uw gedachten. Aan Zijn wil wilt U gehoorzaam zijn. Aan Hem wilt U zich onderwerpen. Zijn eer alleen wilt U zoeken. Uw bedoelingen zijn helemaal zuiver.

U legt niet alleen de gelofte van kuisheid voor het lichaam af, maar ook die voor de ziel. U wilt God dienen om Hem alleen, evenals de H.Carolus Borromeus, de grote bisschop van Milaan, die tot hier in Zwitserland kwam, die zijn weg gevonden heeft tot hier in Hohenems om de Kerk te vernieuwen en haar overeenkomstig de decreten van het Concilie van Trente nieuw leven te schenken. Zoals die bisschop en kardinaal zich aan het geloof van zijn vaderen gebonden voelde, zoals hij zich in christelijke hoop helemaal heeft overgegeven aan God en Zijn barmhartigheid, en niet alleen verlangend heeft uitgezien naar een nieuw leven in de Kerk, maar dat ook heeft gewekt, zoals hij de Kerk heeft gediend ter liefde Gods, om haarzelf, zo wilt ook U het doen.Er staat U geen eer te wachten, geen rijkdom of vermaak, maar het leven omwille van de liefde. De minnende wil bij de geliefde zijn.

Tweedens wordt de minnende gedreven door het verlangen om goed te doen aan de geliefde. Zo is heel Uw verlangen en streven erop gericht dat Gods eer op deze aarde steeds meer wordt verbreid, dat de roem van Koning Christus toeneemt, dat U dus werkt voor de uitbreiding van Zijn Rijk en de redding van de zielen. Dat is Uw verlangen, dat is Uw liefste wens, daar werkt U voor.

Ten derde wil de minnende goed doen. Hij wenst niet alleen het goede, maar doet het ook. Daarom dient U de Kerk in de ledematen van Christus. U neemt het woord van Christus tot voorbeeld: «Ik ben niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen». Voortdurend hebt U voor ogen het voorbeeld van de goddelijke Meester, toen Hij Zijn leerlingen de voeten waste en hun zei: «Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat gij voor elkaar doet wat Ik u heb gedaan» Geliefde broeders, welk een verheven leer vindt U hier voor de geest van kuisheid en voor de onvoorwaardelijke overgave van Uw ziel aan haar Bruidegom!

Tenslotte wilt U zich ook tot *gehoorzaamheid* verplichten. In de jonge christenheid, geliefden, legden de kloosterlingen maar één enkele gelofte af, die van de gehoorzaamheid. Want wie zich aan God heeft overgeleverd, wie zijn wil heeft prijsgegeven, opgeofferd, die heeft zich helemaal toegewijd, die is één geworden met het goddelijk slachtoffer van de altaren. Zo iemand heeft de echte kloosterlijke geest te pakken. Al bent U als broeder niet geroepen om het priesterlijk dienstwerk te verrichten en het hogepriesterlijk ambt te vervullen, toch bent U uitverkoren om met hart en ziel kloosterling te zijn. Want U moet zich tenslotte zelf kruisigen. Elke dag moet U zich immers opofferen volgens het woord van de Zaligmaker: «Wie Mijn ware leerling wil zijn (en dat wilt U toch), die moet iedere dag zijn kruis opnemen en zichzelf verloochenen» met al zijn neigingen, hartstochten en verlangens.«Hij moet zichzelf verloochenen en Mij navolgen». Als U dat kloosterleven van gebed en offer op U neemt, dan zult U de heilige Kerk van God bevruchten. Dan zult U genade en zegen afroepen over de zielen die hier om U verzameld zijn en met U in de priorijen voor Gods altaar bidden. Dan zult U genade en zegen afroepen over die zielen en over de hele Kerk van God. Dan zal Uw leven zinvol zijn. Dan zult U, rijk beladen met verdiensten, eens in de eeuwige zaligheid kunnen ingaan en het woord van Christus vernemen: «Welaan, gij goede en getrouwe knecht, omdat ge over weinig (over Uw roeping als kleine, nederige kloosterbroeder) trouw geweest bent, zal Ik u over veel stellen, - treed binnen in de vreugde van uw Heer!»

U neemt, hoe zou het anders kunnen, de allerzaligste Maagd Maria heel speciaal als voorbeeld. Zij heeft Haar Zoon gediend. Zij heeft, zoals het Boek der Wijsheid zegt, alle dagen voor Gods aangezicht gespeeld, en haar vreug de was het bij de kinderen der mensen te zijn. Neem haar tot voorbeeld. Laat het Uw vreugde zijn om juichend voor Zijn aangezicht te spelen en alle dagen voor Hem klaar te staan. Het moet Uw vreugde zijn het vleesgeworden Woord, onze Heer en Heiland, in Zijn eucharistisch offer, dat Hij zelf in Zijn aardse leven heeft ingesteld, te blijven loven. Uw vreug de zal het zijn om deze lof te verspreiden, om U te verenigen met Zijn dankzeggingen aan Zijn hemelse Vader, om alleen maar de eer van de Vader te zoeken, te zoeken door de eigen vernedering, zoals Hij het U heeft voorgeleefd. Waarlijk, de tarwekorrel moet in de aarde vallen en sterven, pas dan kan hij vrucht dragen. Als hij niet sterft, blijft hij alleen. Sterft hij echter, dan brengt hij rijke vrucht voort.

Zo zult U zichzelf vernederen naar het voorbeeld van de allerzaligste maagd Maria, die zich tegenover het goddelijk mysterie en bij haar medewerking aan de verlossing van de zielen slechts heeft beschouwd als een onwaardige dienares. Zo zult U zich naar haar voorbeeld en naar het voorbeeld van haar goddelijke Zoon vernederen en verloochenen, opdat Gods glorie doordringt tot aan de grenzen van de aarde. Op die manier krijgt Uw kloosterleven zijn volle betekenis, - op die manier vindt U Uw waar, innerlijk geluk. Zo, geliefde broeders, wordt Uw *fiat voluntas tua(Uw wil geschiede)*, Uw *ecce ancilla Domini(zie de dienstmaagd, de knecht van de Heer)* tenslotte een jubelend Magnificat:

Mijn hart prijst hoog de Heer.
Van vreugde juicht mijn geest
om God, mijn redder,
daar Hij welwillend neerzag
op de kleinheid van Zijn
dienstmaagd (en Zijn knecht).
En zie, van heden af
prijst elk geslacht mij zalig. Amen.

B I J Z O N D E R E K A N S

Het koor van de seminaristen in Ecône op cassette.
90 minuten stereo

Mis- en Lofgezangen ter ere van het Allerheiligst Sacrament.
(meerstemmig en gregoriaans)

Met een preek van Z.H.Exc. Mgr. M. Lefebvre (Nederlandse vertaling)

prijs: *slechts f 21 (incl. porto)*

Bestelling a.u.b. per acceptgirokaart of per overschrijvingskaart bij de St. Clemens Priorij, Gerwen, Lieshoutseweg 1, 5674 RK Nuenen.
De rekeningnummers vindt u op de laatste pagina.

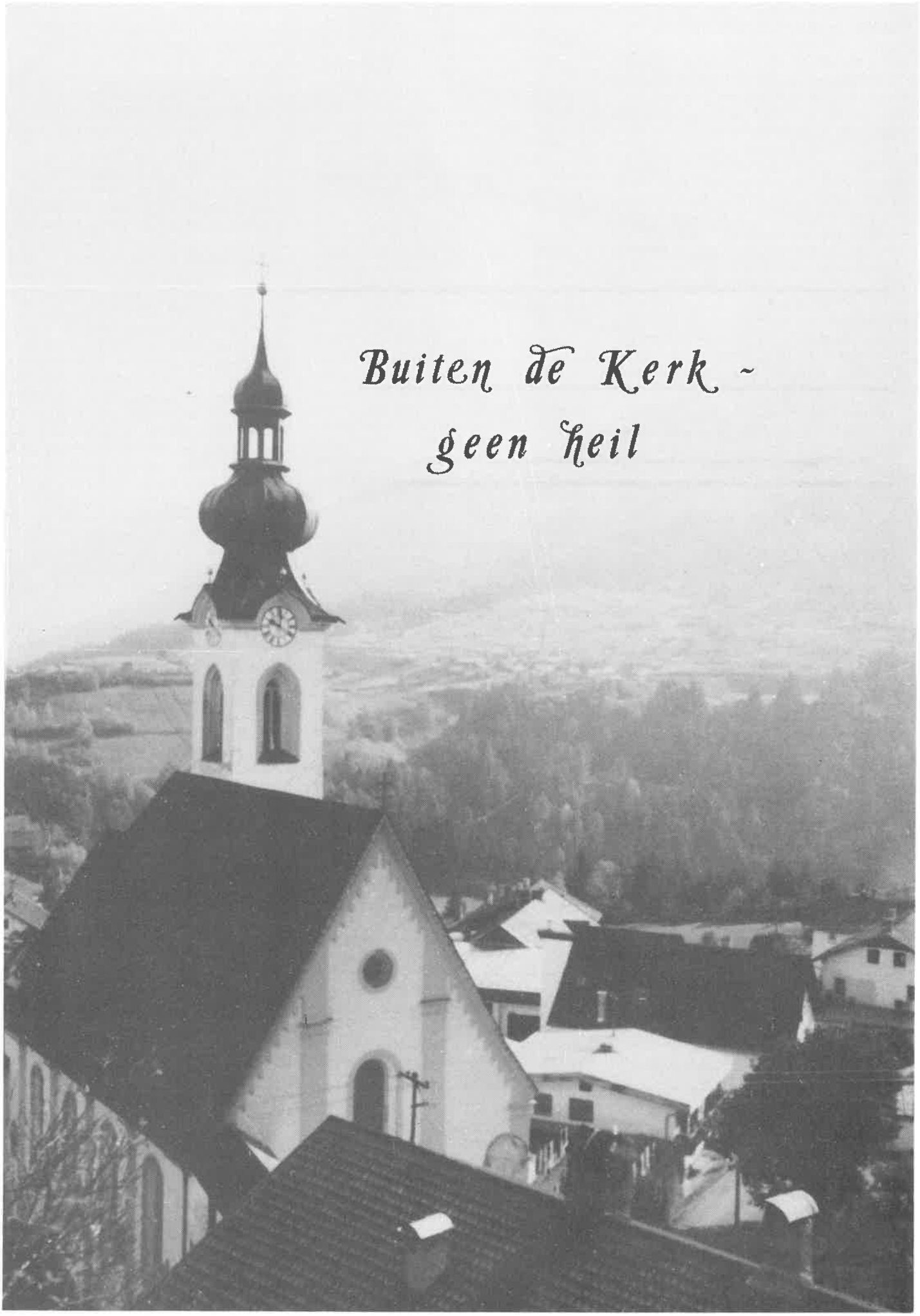
Buiten de Kerk -
geen heil

DE NOODZAKELIJKHEID VAN DE KERK VOOR HET HEIL * P.Michael Wildfeuer

Dogma.

«Buiten de Kerk geen heil» - zo verklaarde de katholieke Kerk op een dogmatieke wijze, en dat streelt de oren van onze tijdgenoten maar weinig, die met hits als *'Wir kommen alle, alle in den Himmel'(Wij komen allemaal in de hemel)*, met slogans als die van de *anonyme christen* (Karl Rahner) of met het bagatelliserende *voor allen* in de nieuwe consecratiewoorden in slaap zijn gesust. Zonder zich iets aan te trekken van de goedkeuring of de afkeuring van de mensen heeft het leergezag van de Kerk -wanneer het werkelijk sprak- immers steeds erop gewezen, dat het voor elke mens voor zijn heil noodzakelijk is om tot de Kerk te behoren, aldus Innocentius III, die in 1208 verkondigde:*«Met ons hart geloven wij en met onze mond belijden wij de ene Kerk, waarbuiten volgens ons geloof niemand kan worden gered ...»* , - aldus het Vierde Concilie van Lateranen(1215), - aldus Bonifatius VIII(1302), - aldus Clemens IV(1351), - aldus het Concilie van Florence(1442) tot Pius IX en Pius XII toe.

De Kerk trekt daarmee alleen maar de konsekwentie uit wat er in de Heilige Schrift staat: *«Wie U hoort, hoort Mij. Wie U verwerpt, verwerpt Mij»*(Luc10,26). *«Gaat heen en onderwijst alle volken en doopt hen ...»*(Mt.28,19). *«Voorwaar, voorwaar, ik zeg U: Wie niet herboren wordt uit het water en de Heilige Geest, kan het Rijk Gods niet binnengaan»*(Joh. 3,5). *«Wie gelooft en zich laat dopen, wordt gered, - wie niet gelooft, zal worden veroordeeld»*(Mc.16,16)!

De Heer heeft Zijn goddelijke Leer, de wegwijzer naar het Heil, en Zijn genademiddelen, de nodige hulpmiddelen voor deze weg, toevertrouwd aan Zijn Kerk. Aan haar en aan niemand anders. Zo hebben ook de kerkvaders het begrepen. De Heilige Cyprianus(258):*«Niemand kan God als vader hebben, die de Kerk niet als moeder heeft»*(brief 74,7). Of: *«Niemand kan zalig worden buiten de Kerk»*(brief 4,4). Bij hem is ook voor de eerste keer met zoveel woorden de zin te lezen: *«Buiten de Kerk geen heil»* (brief 73,21). Origenes en Tertullianus vergelijken de Kerk met de ark van Noë waarbuiten allen in de vloed moeten ondergaan. De Heilige Augustinus, die altijd al de taal van het woord gemakkelijk weet te hanteren, zegt hetzelfde: *«Buiten de Kerk kan de mens alles krijgen, alleen niet het heil. Hij kan een goede naam hebben, hij kan de sacramenten hebben, hij kan het alleluja zingen, hij kan Amen antwoorden, hij kan het evangelieboek vasthouden, ... maar nooit kan hij het heil vinden behalve dan in de katholieke Kerk»*(Sermo ad Caes. eccl.plebem.6).

Wat dogma, Schrift en Kerkvaders ons zeggen, stemt overeen met het gezonde, d.w.z. niet door kwaad en hartstochten verduisterde verstand: Wie het Heil wil verwerven, d.w.z. God wil bereiken,heeft iets nodig, dat hem naar God brengt, dat hem met God verbindt. Vuur en water hebben met elkaar niets gemeen, ze zijn niet te verbinden. Wat ons met God verbindt, moet zelf iets goddelijks zijn - het is de heiligmakende genade. Het is het entreebiljet voor de hemel. Wie het niet heeft, krijgt het door het Heilig Doopsel, - wie het verloren heeft, krijgt het terug door de Heilige Biecht. De heiligmakende genade wordt vermeerderd en versterkt met de bedoeling dat ze niet zo gemakkelijk verloren raakt, door de sacramenten.

De vraag.

En deze schat heeft overeenkomstig de wil van God de Kerk in haar bezit, Zijn Kerk, de *zuil en grondslag van de waarheid*(Tim.3,15). Maar hoe zit het dan met al diegenen, waar nog nooit een missionaris naar toe is geweest? Met de Indianen voor de ontdekking van Amerika, met de Japanners voor de komst van de Heilige Franciscus Xaverius, met de Europeanen voor de komst van de Heilige Paulus in Macedonië? Zijn die dan overgeleverd aan de ondergang hoe dan ook?

Het is maar jammer, dat U, beste vraagsteller, er destijds niet bij bent geweest, toen Christus vóór Zijn Hemelvaart destijds de opdracht gaf om te dopen, en zei: *«Wie gelooft en zich laat dopen, zal worden gered»*. U zou niet zo'n slaapmuts geweest zijn als de apostelen! Hoe was het toch mogelijk, dat Petrus daar niet aan gedacht had en de vraag was vergeten, hoe het nu zat met de Antiochiërs en Romeinen, alvorens hij in Antiochië en Rome kwam. Of nog meer de Heer zelf: Had Hij niet een jaar eerder op de wereld kunnen komen, al met 29 jaar in het openbaar kunnen optreden, en slechts een halve maand kunnen vasten? Dan had het hele missiewerk al 24½ maand eerder kunnen beginnen - hoeveel zielen hadden er zo niet kunnen worden gered!

Neen, de Heer, die het dochtertje van de Kanaänietische vrouw(Mc.7,24-30) genezen heeft en de knecht van de heidense honderdman(Mt.8,5-13) gezond heeft gemaakt, had bij de opdracht om te dopen ook de Indianen en de Japanners onder Zijn alziende en algoede ogen en ieder van hen apart omgeven met een oneindig grotere zorg en liefde, dan U zich met Uw bezorgde vragen ooit kunt voorstellen.

De godsdienstige gemeenschappen.

Het dogma over de Noodzakelijkheid van de Kerk voor het Heil is niet op de eerste plaats gericht tegen afzonderlijke niet-katholieken, maar -en dit moet men goed begrijpen!- tegen de niet-katholieke godsdienstige gemeenschappen als gemeenschappen, en wil zeggen, dat Christus, de Waarheid, maar één ware godsdienst, - dat Christus, de tweede Goddelijke Persoon, maar één goddelijke gemeenschap met het Heil als doel kon stichten en heeft gesticht. Als een mens in een andere godsdienst wordt geboren, dan kan hij daar natuurlijk niets aan doen. Maar hij komt niet door deze gemeenschap en de leer ervan (die is juist daar, waar ze afwijkt van de katholieke leer, fout!) tot de heiligmakende genade, en als het al gebeurt, dan *«door die geestelijke gerichtheid, waarin de mens zijn willen in overeenstemming wil hebben met de wil van God»*(Pius XII) - hetgeen bekend staat als het *doopsel van begeerte*. Ongeveer zo is het gesteld met diegenen, die over Christus weliswaar niet helemaal niets, maar toch vanaf hun jeugd alleen maar veel verkeerde dingen hebben gehoord, d.w.z. die in een secte zijn geboren. Ze kunnen gered worden, echter niet door de verkeerde leringen en de verkeerde handel en wandel van hun secte, maar wel doordat zij ondanks de valse leer volgens de wil van God willen leven. Zij behoren wel niet, zoals de theologen zeggen, tot het Lichaam, maar wel tot de Ziel van de Kerk.

Een voorbeeld: Een protestant, die niet gelooft in de werkelijke tegenwoordigheid van Christus in het Sacrament, komt, als hij in de hemel komt, niet in de hemel, omdat hij niet geloofd heeft in de werkelijke tegenwoordigheid, maar ofschoon hij *door een onoverkomelijke onwetendheid* daarin niet heeft geloofd, en toch getracht heeft om volgens de wil van God te leven. Maar hij heeft het natuurlijk veel, veel moeilijker dan wanneer hij erin geloofd had en de overige katholieke schatten(biecht,Mariaverering) had gehad, d.w.z. wanneer hij katholiek was geweest.

Met andere woorden: De zin *«Buiten de Kerk geen heil»* moet als een principe gezien worden, dat er maar één enkele gemeenschap met het Heil als doel als goddelijke instelling kan bestaan, en niet als een praktische toepassing voor individuele gevallen. De beoordeling van elk geval apart is voorbehouden aan God, en aan geen enkele sterveling, niet eens aan de paus, overeenkomstig een gezegde van Pius IX: *«Wie echter zou zich zoveel aanmatigen, dat hij de grenzen van een dergelijke* (nl. de onoverkomelijke - opm.van de auteur) *onwetendheid kon vaststellen?»*.

Het enige, wat wij katholieken ons kunnen aanmatigen -en moeten!- is het enthousiasme, dat het een *stom* geluk is om in deze ark van Noë te zijn geboren, dan wel om de weg erheen te hebben gevonden, dat het een vorm van de grootste naastenliefde is om anderen uit de maalstroom van hun dwaalgemeenschappen, waarin *«ze niet zeker kunnen zijn van hun heil»*(Pius XII) , in onze ark binnen te halen. Wie zou zich hier op iets kunnen beroemen? Wie zou er verwaand kunnen zijn? De Heilige Petrus was vol van dit enthousiasme, hij stelde niet veel vragen, maar ging met grote ijver aan het werk. ■

De Heilige Mis

(12) Het Onze Vader

fragment van een Missaal uit Konstanz (1504)

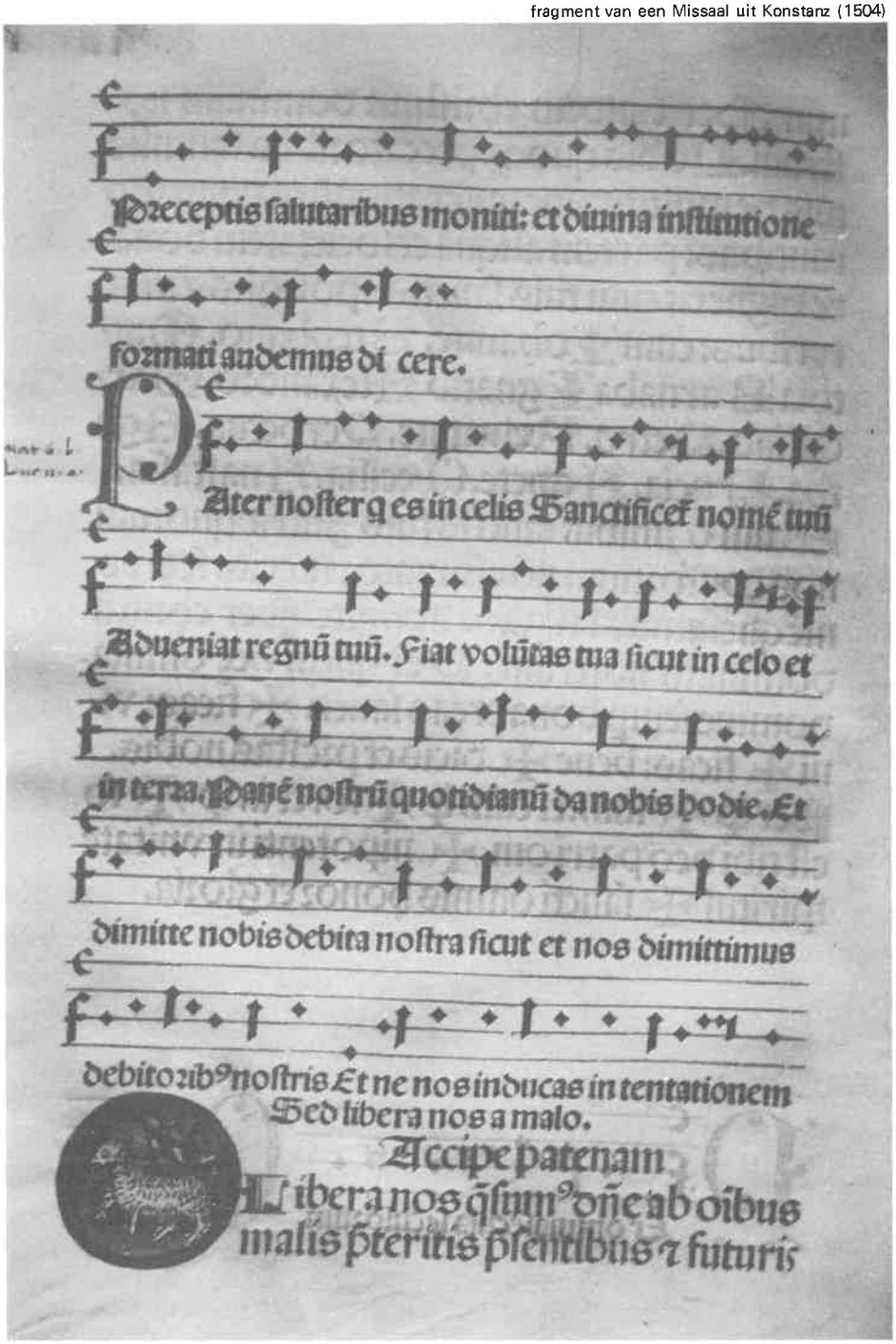

Beminde gelovigen,

Vandaag zijn we bij de bespreking van de H.Mis aan de laatste fase toe: de H. Communie. De H.Mis is immers een spijsoffer, want het Lichaam en Bloed van Christus worden geofferd door ze onder de gescheiden gedaanten van brood en wijn als spijs en drank op het altaar tegenwoordig te stellen. Wat er in de Mis nu nog volgt is allemaal voorbereiding op of dankzegging na het communiceren.

De Communie wordt ingeleid door het Onze Vader. Voordat het Onze Vader gesproken of gezongen wordt, laat de priester een vermaning horen die mij altijd weer te denken geeft en waar ik U attent moet maken. De tekst luidt als volgt: *«Door het voorschrift van de Zaligmaker gemaand en door Zijn goddelijke lering geleid, durven wij zeggen».* Wij durven het. God is immers geen lieve oom of kameraad, waarmee ik zo maar op vertrouwelijke voet sta. Neen, wij mogen, wij durven zeggen: *«Vader»* , wij mogen dus niet vergeten, hoe vertrouwelijk en gedurfd dat gebed wel is.

Daarom werd het Onze Vader tot de 6e eeuw voor de buitenwereld geheimgehouden. Het was niet algemeen bekend en werd de catechumenen pas kort voor het Doopsel meegedeeld om het van buiten te leren. In die tijd was men er zich beter dan tegenwoordig van bewust dat niet iedere *snoeshaan* God zo maar mag aanspreken als *«Onze Vader»*, maar dat hij pas na het Doopsel, als hij kind van God geworden is, het recht heeft om God zijn Vader te noemen en het gebed des Heren in het openbaar mee te bidden. Wij zouden ons trouwens veel dieper moeten realiseren, wat het Doopsel betekent. Wij zouden ons moeten realiseren, dat wij door het Doopsel iets anders geworden zijn als de andere mensen: kinderen van God. Maar om de bidder Gods majesteit niet te laten vergeten, wordt er in dit verhevenste, diepzinnigste en mooiste gebed ter wereld onmiddellijk aan toegevoegd: *«die in de hemel zijt»*. Als de H.Schrift zegt, dat de aarde Zijn voetstuk is en de hemel Zijn troonzetel, dan moet ons dat eerbied inboezemen voor de grootheid en de almacht van God.

Er is nog iets dat niet over het hoofd mag worden gezien: het Onze Vader staat in de wij-vorm. Ik ben namelijk niet de enige die door het Doopsel God als Vader heeft: alle andere gedoopten zijn mijn broeders en zusters. Wij zijn één grote familie van God. Daarom staat er als eerste woord: *Onze*, en niet *Mijn* Vader.

Dan volgt de eerste bede: *Uw naam worde geheiligd».*

Dat komt op de eerste plaats.*«Doet alles ter ere Gods»*, zegt de H.Paulus in de 1e brief aan de Korinthiërs. Het devies van de benedictijnen is: *Moge God in alles verheerlijkt worden.* En dat van de jezuieten: *Alles tot meerdere eer van God.* Dat moet ook bij ons zo zijn.

De tweede bede: *«Uw Rijk kome».* Het Rijk Gods is de Kerk. Daarom moeten en mogen wij tegenwoordig door het Onze Vader in de H.Mis smeken, dat de Kerk weer tot het besef komt van haar plichten, dat ze werkelijk het Rijk Gods is, waar God beveelt en niet de mensen

wier god hun buik is en die *luisteren naar fabels die de oren strelen*. Wij moeten smeken dat het modernistisch spookbeeld spoedig verdwijnt en dat de Heer veel echte, goede arbeiders zendt in Zijn wijngaard, Zijn Rijk. Ja, de zorg voor zulke werklieden is het voornaamste en eerste doel van onze Priesterbroederschap.

«Uw wil geschiede op aarde, zoals in de hemel»,
bidden we verder. Hier zouden we nooit mogen vergeten dat er op deze woorden ook daden moeten volgen. Jezus heeft het eens heel duidelijk gezegd: *«Niet iedereen die Heer,Heer tegen Mij zegt, zal het hemelrijk binnengaan, maar hij die de wil van Mijn hemelse Vader doet»* En de wil van God is heel uitdrukkelijk dat we geloven, bidden, Gods geboden onderhouden en ons overgeven aan de beschikkingen van de Voorzienigheid, die tot ons spreekt door de levensomstandigheden en de gebeurtenissen van iedere dag.

«Geef ons heden ons dagelijks brood». De H.Augustinus zegt: *«Alles wat onze ziel en ons lichaam in dit leven nodig hebben zit in het dagelijks brood».* Want niet alleen het lichaam, ook de ziel heeft iedere dag haar brood nodig,d.w.z. ondersteuning, liefde en op de eerste plaats genade - vooral uit de H.Communie.

«En vergeef ons onze schuld, zoals ook wij aan anderen hun schuld vergeven». Als God ons de eeuwige schuld van de verdoemenis vergeeft, dan moeten ook wij de fouten en slechtheden van onze medemensen door de vingers zien en vergeven. Ons aller situatie is dezelfde als die van die knecht in het Evangelie, aan wie zijn heer honderden talenten, d.w.z. millioenen, kwijtscheldt, omdat hij ze niet kan betalen, en die desondanks door de heer streng wordt gestraft, omdat hij niet bereid is om van zijn kant de schuldenaren kleinere schulden van slechts enkele guldens kwijt te schelden. Onverzoenlijkheid tegenover andere mensen slaat tenslotte op ons zelf terug, *«want met de maat waarmee gij meet zal ook u gemeten worden».* Juist bij het Onze Vader voor de H.Communie moet het woord van Jezus ons bewust zijn: *«Als ge uw gave naar het altaar brengt en vaststelt dat uw broeder iets tegen u heeft, laat dan uw gave voor het altaar staan en ga u eerst met uw broeder verzoenen».* Dat kan natuurlijk alleen maar, als de ander daar ook toe bereid is. Wil hij niet, dan is het voortduren van de vijandschap niet onze schuld. De voorlaatste bede luidt:

«En leid ons niet in bekoring»,
d.w.z. help ons, opdat wij niet bezwijken onder de bekoringen. God kan dat doen door ons voldoende genadehulp te geven, of door de bekoring van ons af te houden De H.Ignatius van Loyola zegt heel juist, *«dat christenen (zoals soldaten onder de wapenen) bereid moeten zijn om 's nachts te waken en overdag te vechten».* Maar het is ook een testplaats waar over de eeuwigheid van hemel of hel wordt beslist.

Tenslotte de slotbede:
«Verlos ons van het kwade»,
d.w.z. van het kwaad waarin wij verstrikt geraakt zijn of dat ons nog te wachten staat. Deze slotbede wordt door de aanwezige gelovigen gezegd, de andere door de priester. En zoals we voor het bidden van het Onze Vader gebeden hebben: *«Door het voorschrift van de Zaligmaker gemaand en door Zijn goddelijke lering geleid durven wij zeggen ...»*, zo zouden wij nu op soortgelijke wijze kunnen bidden: *»Door het gebed van de Heer gemaand en tot naastenliefde gebracht durven wij nu communiceren«*. De priester bidt verder: *«Verlos ons, vragen wij, Heer, van alle verleden, tegenwoordig en toekomstig kwaad».* De priester vraagt de Heiland voor zich op het altaar nog eens om de ogen niet te sluiten voor het leed, de zorgen en de tranen van de gelovigen die in de Mis hun hart uitstorten, ook al is dat alles als straf of loutering misschien verdiend.

Na het aanroepen van verscheidene heiligen bekruist de priester zich met de pateen, zeggend: *«Geef vrede in onze dagen»*, want alleen in het Kruis is zaligheid en vrede. Dan kust hij de pateen, omdat die spoedig op mystieke wijze het graf zal zijn waarop het Lichaam van Christus rust.

Dan volgt de breking en de vermenging van de geconsacreerde gaven. In de oerkerk heeft de H.Mis daarom ook de naam *broodbreking* gekend, omdat Jezus in de zaal van het Avondmaal het Brood gebroken heeft. De Hostie wordt eerst in twee gelijke delen gebroken: symbool van het door de vele wonden verscheurde Lichaam van de Heer bij de Passie. De Hostie wordt precies boven de kelk gebroken. Daardoor wordt aangegeven dat het Bloed in de kelk uit het gewonde en verscheurde Lichaam van Christus gevloeid is. Van een der beide delen wordt tenslotte weer een klein deeltje afgebroken dat de priester in de kelk laat vallen. De breking van de Hostie symboliseert dus het bloedig Offer, de dood van de Heer. En de mystieke, sacramentele vereniging van het Hostie-deeltje met het Bloed in de kelk is een afbeelding van de Verrijzenis van Jezus, waardoor Lichaam en Bloed van Christus weer verenigd zijn. Vroeger was (en is in de Kerk van het Oosten nog) de Mishostie veel groter. Bij de breking werd (wordt) ze in vele delen verdeeld voor de Communie van de aanwezige gelovigen.

Maar voordat in onze Mis de priester het kleine Hostie-deeltje in de kelk laat vallen, maakt hij er drie keer een kruisteken mee, zeggend: *«De vrede des Heren zij altijd met u».* Want in de brief aan de Kolossenzen (1,20) zegt de H.Paulus: *«Door het Bloed aan het Kruis heeft Christus vrede gebracht in de hemel en op aarde».* Slechts naarmate de mensen, de gezinnen en de naties aan Christus, de Vorst van de vrede, gehoorzamen, zich bekeren en Hem aanbidden, zal onder hen de vrede groeien,die de vrucht is van de H.Mis, het Zoenoffer dat vrede brengt.

reacties op de retraite

De rust en de stilte hebben me veel goed gedaan. Je komt eens goed tot bezinning, je krijgt een beter zondebesef en zo'n retraite is het beste middel om tot een eventuele algehele levensherziening te komen. Trouwens, zo'n uitgebreid geloofsonderricht heb ik in geen jaren meer gehad!

Als zo'n retraite nog eens wordt gehouden, houd ik me van harte aanbevolen. Want hoewel ik van tevoren ernstig geaarzeld heb, ben ik toch blij dat ik de retraite heb meegemaakt.

* * *

Wat de H.Ignatius werd door zijn geestelijke afzondering of retraite: een nieuw mens, een Heilige, dat kan ieder, die een retraite houdt worden, als hij zich, gelijk Ignatius, gedurende die dagen zoveel mogelijk van de wereld en wereldse zaken afzondert, zich alleen met God en de zaligheid van zijn ziel bezighoudt en vastbesloten is een nieuw en beter leven te beginnen.

Omdat van de deugdelijkheid der afzonderlijke leden de deugdelijkheid van onze maatschappij afhangt, lijdt het geen twijfel, of de retraiten, waarin men zich bezighoudt met de overweging van de hemelse waarheden, bevorderen niet alleen de heiligheid van ieder afzonderlijk, maar ook het algemeen nut van het gezin waarin men terugkeert. De rijke vruchten van deze dagen blijven voor mij een ware vertroosting. Ik heb geen lof genoeg voor de priesters, die dit juist voor onze turbulente tijd zo heilzame werk, met kracht en ijver leiden, en voor de leken, die het door hun aanwezigheid, hulp en toewijding bevorderen.

Slechts daar leert men de ijdelheid van de wereld kennen, de strijd tussen het aardse en het hemelse, tussen de geest van de wereld en de geest van Christus.

Tijdens de retraite wordt veel aandacht besteed aan het H.Sakrament van boetvaardigheid. Ze is voortgekomen uit een geest van barmhartigheid en uit Gods verlangen ons te helpen en geen tortuur à la inquisitie zoals de wereld het ons zo graag voorhoudt.

Waarom zitten de wachtkamers van psychiaters en specialisten zo vol? Omdat de niet-bekeerde zondaar in een diepe melancholie verkeert. De niet vergeven zonde blijft als het ware doorzweren in zijn ziel, vergiftigt zijn leven en verlamt alle krachtsinspanning. Hiertegen is de biecht de enige doeltreffende geestelijke en psychologische remedie.

Tot slot wil ik nog zeggen dat de overwegingen, conferenties etc. over de grote waarheden van ons H.Geloof volgens de methode van de H.Ignatius zo uiterst doelmatig en samengeweven zijn tot één geheel, dat zij de mens van goede wil met Gods genade als onweerstaanbaar stap voor stap opvoeren tot God. ■

Ons seminarie in Argentinie ...

Einde juli 1977

In gezelschap van de pas gewijde abbé Faure heeft aartsbisschop Lefebvre in deze hete zomer een zeer bewogen bezoek gebracht aan het nieuwe district Argentinië. Op de inwijding van de mooie kerk in Dickinson (Texas), het verbod om het vijandige Mexico binnen te komen, het bezoek aan Columbia en Chili volgde de wat rumoerige aankomst in Buenos Aires.

De eerw.heren Morello, de Galareta en Canale, seminaristen in La Plata, evenals de abbé's Sanchez Avelanda, Lelay en Mathet, die hun apostolaat samen met de Broederschap wilden uitoefenen, werden door de aartsbisschop ontvangen. Bij die gelegenheid deelde abbé Mathet mee dat hij lid wilde worden van de Broederschap. De drie seminaristen zouden zich in het voorjaar van 1978 in Rome bij abbé Faure vervoegen: de weg naar Ecône gaat over Rome en eindigt weer in Rome!

Voor zijn vertrek voor dat eerste *Romeinse jaar* in Albano bracht abbé Faure twee maanden in Buenos Aires door op zoek naar een gebouw dat als priorij kon dienen en tevens plaats bood aan een kleine gemeenschap van seminaristen en een grote kapel. De heer Roberto Gorostiaja bood ons het gezochte pand aan in de Venezuela-straat nr. 1318. Het was een bescheiden, maar heel goed gelegen woning dicht bij het centrum en bij de 13 km lange brug voor de autosnelweg die dwars door de stad loopt. Langs die snelweg kan men nu vanaf de priorij het seminarie, dat 45 km verder ligt, in 45 minuten bereiken.

Mijnheer Gorostiaga, een retraitant van de *Coopérateurs paroissiaux du Christ-Roi*(1), had de vestiging van de Broederschap en de verdediging van de Traditie buitengewoon goed verdedigd door zijn uitstekend maandblad *Roma* , dat hij met de heer Andreas von Asboth uitgaf. Aan dat tijdschrift *Roma* hebben wij de meeste van onze Zuidamerikaanse betrekkingen en vrienden, en ook verscheidene roepingen te danken.

Winter 1978

Abbé Faure laat de priorij onder de hoede van abbé Mathet achter en reist naar Ecône, naar de aartsbisschop, om een priester te gaan halen die hem is beloofd. Onmiddellijk daarna beginnen er vijfdaagse retraites in Argentinië en Columbia, en zelfs in Mexico op de hellingen van de vulkaan Coluina, waar zoveel Cristeros (2) met de kreet *Viva Cristo Rey* hun bloed vergoten hebben. Bloed van martelaren! Uit de streek rond deze vulkaan komen de eerste (en talrijke Mexicaanse roepingen van de Broederschap. In San Antonio, Texas, geeft Alberto Gonsalvez gevolg aan onze uitnodiging. In Columbia wordt in Bucaramanga een retraite gehouden (Zes jaar daarna , 29 juni 1984 , mogen de abbé's Ortez en Navas hun roeping door de priesterwijding laten bekronen en de mooie priorij in Bogota openen).

De *retraitehuizen* bestaan meestal uit een zaal voor verschillende doeleinden. Die doet achtereenvolgens dienst als kapel, conferentiezaal, eetzaal, keuken en slaapzaal! De eerste seminaristen komen in Buenos Aires aan: José Schoo, tegenwoordig als broeder Jean de la Croix benedictijn bij dom Gérard, en Manuel Joya uit Cordoba(Argentinië).

In maart 1979

is, eerst provisorisch in de priorij in Buenos Aires, het spiritualiteitsjaar(jaar voor het geestelijk leven) begonnen onder leiding van abbé Faure, met seminaristen uit Argentinië: Juan Carlos Ceriani, Miguel A.Jimenez, Julio Aonza (tegenwoordig pater Bernardo OFMCap.) - uit Columbia: Rafael Navas, Juan Carlos Ortiz, Alejandro Ordonez - en uit Mexico: Hugo Ruiz en Guillono Munez. Van die eerste groep zijn er nu al twee priester (pater Ceriani en pater Bernardo). Drie anderen staan voor de wijdingen, terwijl er drie het seminarie verlaten hebben. Maar deze blijven in hun land van herkomst eng met de Broederschap samenwerken. Om de seminaristen te kunnen opnemen moest de priorij wat verbouwd worden.

Januari 1980

Op het zuidelijk halfrond is het zomer De eerste seminaristen gaan na hun spiritualiteitsjaar naar Ecône om daar verder te studeren. Maar in de loop van dit jaar verlaten twee priesters, waaronder abbé Castillo, de priorij in Buenos Aires, en Monseigneur besluit de subdiakens Morello en de Galareta naar Argentinië te sturen. Op 7 augustus worden ze in de priorij door hem diaken gewijd, terwijl de seminaristen de tonsuur krijgen. Op 24 augustus vindt de priesterwijding van de beide diakens plaats in een kapel die door de seminaristen in het centrum van de stad in een grote woning is ingericht. Ongeveer 1000 mensen wonen de wijding bij. De *informatie*-media spreken er met geen woord over ... In het eindelijk democratisch geworden Argentinië blijft zwijgen goud. Ondanks de vrijheid van mening en van drukpers (voor iedereen en alles, behalve voor de waarheid en het goede) wijzen de kranten betaalde advertenties, een open brief en ieder ander dokument van de Broederschap af.

Na twee jaar zoeken en lopen hebben we een terrein gevonden van ongeveer 60 ha, dat aan alle wensen voldoet. We hebben Monseigneur uitgenodigd om het te komen bezichtigen. Monseigneur staat verbaasd te kijken, keurt de aankoop goed en kondigt die onder de Wijdingsmis aan.

Onverwijld zijn we begonnen met de uitbreiding en de inrichting van het seminarie. In het begin was het leven wel hard voor allen: priesters, seminaristen en zusters. Toen zijn de onontbeerlijke reparaties verricht in de ruimten die als slaap- en collegezalen zouden gaan dienen. De seminaristen moesten slapen, eten en studeren in een schuur van plaatijzer. Abbé Morello sliep in een tent. Zuster Marie de la Croix, oblaat, kreeg er al spoedig een postulante bij en huisde met haar in een gebouwtje, dat achteraf, maar nog op het seminarie-terrein gelegen was. Allen werkten mee, transporteerden bouwmaterialen, sjouwden met balken en deden schilderwerk, terwijl de zusters voor de was zorgden en de keuken.

Toen dat werk klaar was, kon het hele seminarie naar La Reja verhuizen, al was er nog niet veel wooncomfort en al was men nog heel eng behuisd (zo sliepen er negen seminaristen in een kamer met stapelbedden). Op het einde van het tweede seminarie-jaar wordt abbé Morello tot rector benoemd. Abbé Faure gaat samen met abbé de Galareta weer retraites geven in Mexico en Columbia. Weer komen er roepingen, waardoor het dringend nodig wordt om een nieuw gebouw op te zetten dat aan alle eisen voldoet.

Augustus 1981

Monseigneur wijdt abbé Edgar Albamonte tot priester en legt de eerste steen voor het toekomstige seminarie. Dank zij de hulp van royale Argentijnse weldoeners kon men in maart 1982 in de beide eerste vleugels van de nieuwe bouw met het onderwijs beginnen. De lokalen die later moesten dienen als bibliotheek en collegezaal voor de theologie werden in kleine cellen verdeeld, een voor iedere seminarist. En de andere reeds beschikbare ruimten dienden voor leslokaal, eetzaal en bibliotheek. In dit jaar is mijnheer Canale op zeer lofwaardige wijze een hand beginnen toe te steken voor de afwerking van het projekt.
Er kwamen nog meer seminaristen, waardoor het personeel versterkt werd. Bij de zusters kwam er een postulante bij: Marie Lourdes. Monseigneur stelde zijn bezoek uit tot november, zodat zijn komst kon samenvallen met het eind van het schooljaar.

De pasgewijde abbé Cereani begon zijn medebroeders te helpen en hun last een beetje te verlichten.

November 1983

Een in meer dan één opzicht merkwaardige datum in de geschiedenis van het seminarie. Voor de eerste keer werden er subdiakens gewijd die hun hele opleiding hier gekregen hadden. Na twee jaar zullen hier dus de eerste priesterwijdingen plaats vinden. Tegelijkertijd kwam de derde vleugel klaar voor de eetzaal, de keuken en 35 kamers. De slaapzaal, die was ingericht in de voor collegezaal in de theologie bestemde ruimte, was voor de priesterwijdingen veranderd in kapel. Tot de seminaristen in maart naar het nieuwe gebouw zouden verhuizen, moesten ze met zijn tweeën één kamer bewonen. Momenteel wordt het dak op de vierde vleugel aangebracht. Dit dak vormt het sluitstuk van de kruisgang. Er komen ook leslokalen onder en kamers die nog nodig zijn. De plannen voor de kerk in spaans-amerikaanse stijl zijn al ingediend.

Het leven in het seminarie

Het seminarie-terrein met de gebouwen strekt zich uit over 64 hectaren. Midden op dat terrein staan drie grote huizen. Iets daarvan verwijderd staat nog een vierde. Het geheel ligt in een park dat op dit ogenblik bijna geheel omheind wordt door eucalyptus-hagen. In dit centrale deel wordt het nieuwe gebouw opgericht. Daaromheen liggen reeds weiden voor het vee, en tuinen. Bovendien zijn er akkers waarop graan gezaaid wordt, dit jaar b.v. maïs. Er wonen in La Reja vier priesters met 41 seminaristen(14 Argentijnen,13 Mexicanen,2 Bolivianen,1 Venezolaan,1 Braziliaan,1 Columbiaan,1 uit de Dominicaanse Republiek,1 Chileen,1 Urugue es,1 Peruaan, 3 Noordamerikanen en een Mexicaanse lekebroeder). Maar ruimte-gebrek doet zich pijnlijk gevoelen. Terwijl de nieuwe zalen in aanbouw zijn, hebben de colleges plaats in ruimten van zeer uiteenlopende aard: in de hal op de eerste verdieping de theologie, in een zaal in een van de oude gebouwen de filosofie, de geestelijke vorming in een speciaal daarvoor ingerichte afdeling van de slaapzaal. De bibliotheek heeft de haar toegedachte plaats nog niet kunnen innemen, want die dient nog als slaapzaal en, zoals al gezegd, als ruimte voor de spiritualiteit. Die bibliotheek is nog echt primitief ingericht. Ze is slechts door een houten schot van de overige zaalruimte afgescheiden en heeft een paar provisorische rekken voor de boeken, tot de catalogus klaar is. Dat betekent echter niet dat de boeken niet gebruikt worden!

De seminaristen zijn momenteel bezig met documentatiewerk over de oecumene en de godsdienstvrijheid op het IIe Vaticaans Concilie, waarbij dit laatste met het onveranderlijk leergezag van de H. Kerk vergeleken wordt. Het studiewerk wordt soms door het lawaai op het bouwterrein gestoord, maar met een beetje goede wil en inspanning is het wel te verdragen. Een andere handicap is ernstiger: het is in Zuid-Amerika onmogelijk om de boeken te verkrijgen die voor de studie nodig zijn. Sommige onontbeerlijke boeken zijn alleen maar te vinden in de bibliotheken van de grote orden en congregaties. Maar die zijn voor ons ontoegankelijk.

Het eerste nummer van een informatieblad is al in de maak.Het wil aan onze vrienden en weldoeners het werk van de Broederschap, ons eigen werk en ons seminarie-leven bekend maken, en boven dien nog het woord en de leer van Monseigneur en de Traditie. Wij hopen in de toekomst met de hulp van St.Jozef machines te kunnen kopen om het blad hier in het seminarie te drukken.

Het vorig jaar zei pater Schmidberger bij zijn bezoek aan La Reja tegen ons dat wij predikers moeten zijn als de dominicanen, apostelen als de jezuieten, contemplatieven als de karmelieten ... Wij zijn begonnen met de benedictijnen na te volgen: *Ora et labora* , want aan werk ontbreekt het ons niet ... Mijnheer Canale doet met twee helpers het eigenlijke boerenwerk: het ploegen, zaaien, oogsten, het verzorgen van de koeien, enz.Enige seminaristen houden zich bezig met de andere dieren: kippen, konijnen en varkens. Weer anderen bakken brood in de bakoven die wij met dat doel achter de eetzaal gebouwd hebben. Een groot gedeelte van ons eten komt van het eigen land: groente, melk, brood. Met regelmatige tussenpozen moet het gras gemaaid worden en moeten de zandwegen, die door de regenbuien in ware poelen veranderen, weer begaanbaar worden gemaakt. Er moet ook brandhout klaar gemaakt worden, dan kunnen de kachels in de eetzaal en in de zaal voor de geestelijke vorming worden gestookt om ons het kille klimaat van deze streek te helpen verdragen. Als we tijd hebben, zullen we midden op het terrein bomen planten om de centraal gelegen gebouwen met een gesloten haag te omringen. Daar de eetzaal niet naar het nieuwe gebouw kon worden verplaatst en de keuken zich in het huis van de zusters bevindt, moest men in de tussenmuur een opening kappen voor een deur waardoor ze ons het eten aanreiken. Maar als het regent, is dat een echt probleem. Verder neemt het schoonhouden van de gangen, de kruisgang en de kapel veel tijd in beslag. Vaak kan men op de zaterdagmiddagen seminaristen met dat werk bezig zien.

De priesters geven niet alleen les en geestelijke leiding, maar ook nog retraites in heel het district, vooral 's zomers. Daarvoor moesten ze in een paar dagen enkele duizenden kilometers afleggen. Op de weekeinden trekken de paters er op uit, het hele land door, om in de verschillende centra de Mis te lezen. Soms komen ze dan zelfs in de aangrenzende landen, vooral op de grote feesten. Bovendien houden ze voordrachten en beschouwingen in verschillende plaatsen van het land, maar vooral in Buenos Aires In de overige delen van het district hebben verscheidene gelovigen al huizen klaargemaakt die als priorijen moeten fungeren, zodra er genoeg priesters zijn om in de diaspora het missiewerk te gaan beginnen.

Het eigen karakter van ons seminarie

Het voornaamste doel van ons seminarie is, evenals dat van alle seminaries van de Priesterbroederschap St.Pius X, de vorming van aanstaande priesters *om het priesterschap van onze Heer Jezus Christus voort te zetten en de Kerk te heiligen*. Maar in sommige opzichten verschilt het van de andere. Door de handenarbeid die de seminaristen hier moeten verrichten, en door onaangename omstandigheden (wij moeten werken, studeren en bidden op een plaats waar gebouwd wordt) die het normale werk hinderen, is het leven hier wat harder.

Verder staan wij er door de algemene situatie in Zuid-Amerika en vooral in Argentinië met zijn enorme inflatie materieel niet goed voor. Het is erg moeilijk om in die financiële toestand verbetering te brengen, want de hulp vanuit het district is minimaal, ondanks de goede wil en de voortreffelijke steun van enige Argentijnse weldoeners, in het bijzonder die van de heer Gorostiaga. Aan hem hebben wij behalve de priorij heel veel hulp te danken bij het kopen, restaureren en uitbreiden van het seminarie. De hele rest (wel veel, maar er ontbreekt nog zoveel!) hebben wij te danken aan gulle gevers en vrienden van de Broederschap in Europa.

Zo volgt het seminarie *Nuestra Senora Correndentora* naar het voorbeeld van de andere seminaries, priorijen, kloosters, retraitehuizen en scholen van de Broederschap St.Pius X in volkomen trouw de beginselen van de Kerk. Zo volgt het de door de Aartsbisschop ingeslagen weg met het boven reeds genoemde primaire doel: behoud en voortzetting van het H. Misoffer, handhaving van het ongeschonden katholiek geloof en verdediging van de Traditie tegen de steeds nieuwe aanvallen van hem die al vanaf het begin onze vijand is.

»Fideliter« nr.41, sept/okt 1984

(1) In Chabeuil in Frankrijk, gesticht door pater Vallet, de leraar van pater Barielle!

(2) De Cristeros waren omstreeks 1927 verdedigers van het katholiek geloof ten tijde van de christenvervolging in Mexico. Er zijn toen zeer veel martelaren om hun geloof gedood.

Bij de foto's:
blz.13: het al een heel eind voltooide seminariegebouw in La Reja
blz.14 boven: wijdingen in het seminarie van La Reja
blz.14 beneden: een gang in het nieuwe seminariegebouw: Eer is al een lange weg bij de opbouw van het seminarie afgelegd: het toekomstbeeld is veelbelovend.

* * *

foto's: titelprent: Heilig-Hartbeeld in de priorij St. Maria-zu-den-Engeln, Saarbrücken
F.de Haard, Gerwen: blz.4
A.Kühner, Tiefenbach: blz.3
H.Mörgeli, Zaitzkofen: blz.6
J. de Greef, Eindhoven: blz.8
A.Kocher, Zwitserland: blz.10
»Fideliter«, Parijs: blz. 13,14(2)

Data en feiten

Adres van de St. Clemens Priorij

Lieshoutseweg 1

5674 RK NUENEN / GERWEN

040 / 837856

Uren voor de H. Missen

NEDERLAND

St. Clemenskerk, GERWEN, Heuvel 21:

Op zon- en feestdagen 10.30uur Hoogmis / 14.30uur Lof
Op weekdagen 7.15 uur H. Mis / 19.00 uur rozenhoedje.

Kerk van de H. Familie, HELMOND, Kasteel Traverse 19:

Op zon- en feestdagen 8.30 uur H. Mis
Maandag t/m vrijdag 17.30 uur H. Mis / zaterdag 8.30 uur H. Mis.

Bij Mevr. Nikkelen, Zaanenlaan 101, 2023 SL HAARLEM:
Gewoon op de eerste donderdag (19.00 uur) en vrijdag (7.00 uur) van de maand.
Voor bevestiging en nadere inlichtingen a.u.b. bellen bij 023/25 52 63.

Kapel van de H. Theresia van Lisieux, MAASTRICHT, Bredestraat 2:

Op zondagen 10.00 uur gezongen H. Mis.

BELGIE

Priorij van Christus-Koning, 37, rue de la Concorde, 1050 BRUSSEL, tel. 02/5120944:
Zondags 8.00 uur en 10.30 uur / door de week 7.15 uur.

Carmel van het H. Hart, 16, rue des Wagnons, 7380 QUIEVRAIN, tel. 065/457922:

Noodkapel, Kortrijksepoortstraat 231, 9000 GENT:
Elke zon- en feestdag 11.00 uur

Kapel, Schoytestraat 37, 2000 ANTWERPEN:
Zondags 9.00 uur

Lijst met alle priorijen van de Priesterbroederschap St. Pius X (of met die van een bepaald land) verkrijgbaar bij de St. Clemens Priorij in Gerwen.

Seminaries

Séminaire International St. Pie X, Ecône, CH-1908 RIDDES. tel. 026/62927 en 62308.

Priesterseminar Herz-Jesu, Zaitzkofen, D-8306 SCHIERLING, tel. 09451/1225 of 1959.

Generalaat

Priorat St. Niklaus von Flüe, CH-4613 RICKENBACH (SO), tel. 062/461818.

Boeken

DAGMISSAALS, Lat./Ned. volgens het oud Romeins Missaal, vert. door W. Dekkers, O.Praem., Desclée de Brouwer, al naar snee en band tussen f 30.- en f 60.-

ZONDAGSMISBOEK: De missen van de zondagen en de voornaamste feesten. (Volgens het oud Romeins Missaal), H. Maessen en Z., Roermond, 1960 f 20.-

MIJN OFFER MET JEZUS, (voor kinderen), Biblica, Brugge, 1963 f 2.-

DE VOORHOF DES HEREN, gebeden en oefeningen voor alle dagen en tijden van het jaar, Spectrum, Utrecht/Antwerpen, 1954 f 12.50

Alle boeken verkrijgbaar bij de St. Clemens Priorij in Gerwen.

De Koning van het gezin

DOOR PATER MATEO, DE GRONDLEGGER VAN DE TOEWIJDING VAN DE GEZINNEN AAN HET HEILIG HART

Jesus als *koning* en *vriend* opnemen, de beeltenis van Zijn Hart neerzetten bij ons, op de ereplaats, als een zintuigelijk waar te nemen pand van deze opneming, - dat is de directe daad, dat is de eerste stap van de liefde van ons gezin jegens de zeer beminde Meester.

De vrije stimulans van ons hart brengt ons voor deze daad tot aandoenlijke uitingen van liefde en fijngevoeligheid. In de regel komen ouders, kinderen en huisvrienden bijeen voor het beeld, dat al met bloemen en kaarsen is versierd. Er is een priester bij, om het te zegenen en een gepast woordje te zeggen.Dan bidt het hele gezin eensgezind van hart de Geloofsbelijdenis.Hierna volgen de gebeden van de inzegening,herdacht worden de afwezigen en de overledenen, die men aanbeveelt bij de Heer, en dan worden de diepzinnige woorden van de handeling van de inzegening gesproken.

Ik zeg inzegening, maar het gaat om meer. *Het is de plechtige erkenning van het goddelijk Koningschap van Jesus en de instemming daarmee. Het is een hosanna van liefde en verzoening: Ave Rex.*

Het is de Koning der koningen, het is de Meester, die komt. Laten we Hem ontvangen zo goed als we maar kunnen, opdat Hij ons nooit het verwijt kan maken,dat Hij ooit aan Simon heeft gedaan. Simon had Hem uitgenodigd, maar slechts uit nieuwsgierigheid. Hij betoonde aan Hem niet de gewone eerbewijzen, en toen de farizeeër zich verwonderde bij het zien van Magdalena aan de voeten van Jesus, kreeg hij ten antwoord: *«Ik ben in uw huis gekomen, - gij goot geen water op Mijn voeten ... Gij hebt Mijn hoofd niet met olie gezalfd ...* » (Luc.7,44). Laten we deze berisping goed onthouden.

Wij zouden een groot generaal, een bisschop, een prins slechts met alle eerbetoon ontvangen. Nu komt de Meester en wij zouden Hem in de kleine zijkamer ontvangen! Is Hij de Koning van het gezin of is Hij het niet? Welnu, aan Hem komt de eerste plaats toe. Soms wil men laten geloven, dat deze gezamenlijk aan Hem gebrachte hulde gepaard gaat met tekortkomingen.

Gij, die echte christenen zijt, gij zult geen menselijk opzicht tonen. Moge Hij in de grote zaal, in de beste kamer van uw woning presideren. Maak op deze wijze de smaad weer goed, die wordt aangedaan aan Zijn koningschap.

De Heiland heeft gezegd tegen de Heilige Margaretha Maria, dat *Hij met pracht en praal de huizen van vorsten en koningen wil binnentrekken, om daarin net zo geëerd te worden, als Hij toen in Zijn Lijden werd beledigd en vernederd.*

Een maatschappij, die in haar sociale christendom te schuchter optreedt, zoekt direct geen voorwendsels, maar echte redenen van gepastheid om de verheffing op de troon niet te laten doorgaan op de ereplaats in een groot huis. Men is bang van bezoek van ongelovigen en van eventuele kritiek, of van recepties en gezellige bijeenkomsten, want men vreest, dat Hij te pretentieus zou kunnen zijn, - men mijdt Zijn blik en men voelt zich belemmerd in het kwalijke genot van de gewone vrijheid van handelen. Alsof het alleen maar ging om een symbool, dat men van de hand wijst, en niet om de persoon van de Heiland en Zijn Evangelie, Zijn Geest en Zijn wet! Laten we toch logisch zijn in ons geloof en eerlijk tegen onszelf. Laten we de kleinzielige bedenkingen van een verwaterd, gedegenereerd christendom vergeten en, net zo als de slechte mensen of nog beter dan zij, van onze overtuiging hardop getuigenis durven af te leggen, en die in praktijk te brengen. Katholieken, gij kunt en gij moet hardop denken, op zijn minst in Uw eigen huis. Daarom roepen wij uit volle borst: VIVAT REX IN AETERNUM ! Laten we soldaten zijn zonder vrees of blaam, en laten we, opdat er geen blaam ons raakt, nooit vergeten: »Deze Koning is overal en altijd van ons gehele leven getuige, zowel in onze salon als in onze slaapkamer. Hij is overal en altijd de Heer, Hij ziet alles, absoluut alles! En als we het gevoel hebben, dat er iets in ons privé-leven of in ons leven in de maatschappij Hem zou kunnen mishagen of kwetsen, ja, dan vechten wij daartegen, zonder te aarzelen, met de energie van een man, en dan zien we af van dit genoegen, deze daden, deze bijeenkomsten ...

Niets zonder Hem, en vooral niets tegen Hem, noch in de salon, noch op straat. Wat wij in Zijn aanwezigheid niet durven te zeggen of te doen, mogen wij ook niet in het geheim proberen te zeggen of te doen: - Hij is alomtegenwoordig en alwetend!«

Hij wil ook heersen bij de kleine mensen, bij de armen, - Hij komt bij ons, ontdaan van Zijn majesteit, zonder enig ander sieraad als dat van Zijn wonden, zonder enige andere rijkdom als die van Zijn Hart, dat ons zozeer heeft liefgehad. Hij was de Nazarener, geboren in een stal, - Hij was een eenvoudige en arme werkman, Hij heeft het ongewisse van de volgende dag gekend en de pijn van de armoede, uit liefde voor de kleine lieden. Hij wil ook, dat de armen, de arbeiders, allen die moeten zwoegen, het zo beminnelijk koningschap van Zijn goddelijk Hart aanvaarden. Hij wil, dat het volk aan Hem toebehoort, gewonnen als het is door de armoede van Bethlehem en van de Calvarieberg. - Hij wil, dat de grote massa, die schreit, lijdt, omdat ze hongert naar waarheid en dorst naar rechtvaardigheid, de aanbidding, het geloof, de hoop en de liefde in praktijk brengt. Hij wil op de troon geheven worden in de woning van de armen - Hij is Jesus, Hij, de arme van Nazareth.

Het meest bescheiden hutje kan Zijn Hart vertroosten, als Hij daarin een troon vindt, een troon van liefde en kinderlijk vertrouwen in Hem, die men de *zoon van de timmerman* noemde.

Laat Uw huis klein zijn, uw tafel armoedig, uw huisraad bescheiden - als gij de Meester uitnodigt om bij U te rusten, met U mee te eten, bij U troost te zoeken, dan zal Hij van Uw huisje Zijn paleis maken, en gij zult daarin leven van de schatten van het paradijs, van de Koning zelf. Gij zult daarin leven van de liefde, want deze Koning zal Uw vriend zijn. Niemand heeft ooit het volk zozeer liefgehad als Jesus. Die mensenmassa, waarvoor Hij het brood op wonderbare wijze had vermenigvuldigd, heeft voortdurend behoefte aan het goddelijk voedsel, dat enkel uit het Hart van de Heiland komt: de massa hongert naar liefde.
Jesus alleen kan en wil haar honger stillen.

Uitgeefster: Priesterbroederschap St. Pius X
Verantwoording: E.H. R. de Merode, St. Clemens Priorij, Lieshoutseweg 1, 5674 RK Nuenen.

Voor uw giften: Giro rekening 39 90 790 van de «Stichting St. Jozef», Lieshoutseweg 1, 5674 RK Nuenen.
of: Amrobank Nuenen rekening no 44 53 58 076 van de «Stichting St. Jozef», Lieshoutseweg 1, 5674 RK Nuenen.